

160925-b

Zavedeme-li do úvah o kosmogenezi pojem „události“ resp. – přesněji – intencionální model „události“, budeme především muset řešit problém samého vzniku události, tj. jejího „počátku“. Je totiž zřejmé, že událost samu musíme chápat jako kus dění, které má vedle průběhu i svůj počátek i svůj konec: událost je něčím, co před svým počátkem prostě „není“, stejně tak jako prostě „není“ po svém konci (zakočení). Což ovšem neznamená, že před událostí nebylo „nic“, ani že po konci události nebude (nezůstane) „nic“. S výjimkou událostí „primordiálních“ se každá událost začíná dít tak, že nějak navazuje na jiné události (většinou nižšího řádu nebo úrovně), a to nejméně dvojnásobným způsobem. Buď na ony jiné události jen reaguje, anebo je (celé nebo jejich části) zapojuje do svého dění jako „stavební materiál“. Pochopitelně použitý stavební materiál v nějaké podobě zůstává jako relikt po konci oné události, takže to vypadá, jako by událost nekončila „celá“. Ovšem to, co po jejím konci zůstává, už není ona událost, neboť ta již skončila. Naproti tomu to, co je výsledkem reakcí události na jiné události zůstává uvnitř události a zaniká spolu s ní, pokud na to nenaváže jiná událost (nebo jiné události). Naším úkolem je podrobněji prozkoumat jednak povahu reagování jedné události na jiné události, jednak reagování události na „vnitřní“ výsledky dění jiné události (jiných událostí), tj. její navazování na jiné události. Tady máme ovšem dost velký dluh, neboť jsme si uvykli uvažovat jen o vnějších rysech událostního dění, tedy bez ohledu na to, že ne všechno, co se s událostí a v události skutečně děje, dostává v plnosti i vnější podobu.